
DOKUMENTUM

MÁR NAPOK ÓTA. . .

A 7. napja sztrájkoló trepčai bányászoknak

N É M E T H I S T V Á N

Már napok óta csak rátok
gondolok meg-megállva.
Már napok óta. . .
Már napok óta
földre süttöt szemmel, meg-megállva
csak rátok.
Mintha a föld mélyét, a centrumát. . .
A bányák mélyét. . .
Egyszer, csupán egyszer, turistaként
ereszkedtem le bányába,
egy sóbányába.
Itt hangversenyeket lehetne tartani,
meg szanatóriumot berendezni
asztmás betegek számára.
Igen, olyan volt az a roppant
föld alatti, sóba vájt terem.
Felszállva a mélyből a bányalift
ajtaja előtt egy kívénhedt,
lerongyolódott, kehes bányász
sókristályokat kínált megvételre.
Egy gyufásskatulya nagyságút vásárol-
tam.
Jó uram, mondta a hektikás öreg bányász,
ez a sókristály a legjobb meteorológia:
előre jelzi az időváltozást,
beharmatosodik, mielőtt esőre fordulna.
Nekem azóta a bányát, bányamélyet
jelenti ez a sókristály.

Az iszonyú nyomást, amely alatt. . .
Szóval már napok óta csak rátok
gondolok meg-megállva,
földre süttött szemmel
földi köreimet bejárva. . .
Már napok óta – bevallom, szurkolva, szorongva –,
hogy meddig bírjátok még.
Hogy meddig bírjátok az iszonyú
bányanyomást. Most önmagatokon
figyelhetitek meg, miként válik,
miként válik a földi salakból – az emberből –
gyémánt!
Már napok óta
földre süttött szemmel járok,
pedig most a magasságot kellene
kémlenem.
A magasságot, ahol
elszántságotok
gyémántcsillaga ragyog.

Újvidék, 1989. febr. 27-én